

Diari de les idees 52

In the last issue of the year, *Diari de les idees* highlights the growing tension between Russia and Ukraine, which, in turn, affects the global strategies of the European Union, NATO, the United States and China. At the same time, there is the moment of transition in Europe after the withdrawal of German Chancellor Angela Merkel, in which a new Berlin-Paris-Rome-Brussels axis seems to be being drafted. All this in a global context that continues to be marked by the economic impact of COVID-19, now with its omicron variant, as well as the sustained rise in energy prices and inflation.

Starting with the tensions in the east of the European continent, we have to keep in mind that there is already war in Ukraine, a low-intensity war in its eastern regions, which since 2014 has caused more than three thousand deaths and seven thousand wounded, the vast majority of them civilians. Now, the confrontation could escalate with a head-on clash between the Ukrainian army and the Russian troops that Vladimir Putin has been amassing on the border between the two countries. Such a conflict would put NATO in a very delicate position. A country like Poland, historically very hostile to Russia, would feel called directly into action while Belarus would immediately side with Moscow. The risk of escalation exists and the US president, in an attempt to curb it, has opened the door to negotiations between Russia and a group of five NATO countries (the United States, Germany, France, Italy and the United Kingdom).

In this situation, Western countries are seeking a difficult balancing act with the threat of significant economic retaliation that does not cause excessive collateral damage. On the

military side, Ukraine is not a NATO member and therefore not protected by the mutual defence clause, and it is clear that no one is considering active NATO troop involvement. Economically, there is a wide range of options, some of which could indeed be very painful for Russia. However, there are also many collateral risks here that complicate the scenario. Indeed, many economic sanctions options would entail considerable damage for the West, and in an asymmetric way, hitting the EU in particular with respect to gas supplies, making consensus among partners difficult. Hitting Russian oil exports, as has been done in the past with Iran, is also not a viable option in the face of a country like Russia, a key producer for the European market and at a time of energy price increases.

In *Slate*, however, Fred Kaplan relativizes the dangers of an armed conflict and argues that an invasion of Ukraine would pose two major problems for Putin. First, he would have to occupy Ukrainian territory for a long time, and the Russian military has never been very good at sustaining offensive operations or supply lines, which would be vulnerable to guerrilla action. Second, it would galvanise NATO as a military and political alliance as never before since the end of the Cold War. It would mean that the United States could return to Europe in force, at a time when Biden is reorienting towards China and the Indo-Pacific space. This strengthening of transatlantic relations would destroy a strategy Putin has been pursuing for a decade, a crucial element of his foreign policy, which is to promote the weakening of relations between the United States and its allies.

It is against this backdrop of tension that the democracy summit convened by the US president took place in early December. In its editorial, the newspaper *Le Monde* considers that the summit has proved to be a model of a false good idea. The US administration has thus had to settle for minimum service (criticism of bad government, praise for the work of the media) on an issue that is nonetheless of paramount importance, since democracy is in decline almost everywhere. On the other hand, as pointed out by Nathalie Tocci in *Politico* the classic foreign policy instruments for the promotion of democratic values such as economic sanctions, military interventions or trade agreements are a thing of the past, at a time when the United States no longer wants to (or can) be the world's policeman. The prudent management of the crisis in Ukraine and Biden's rhetorical commitment to strengthening democracies thus define a new era in international relations. <A[relations|relationships]>. As Charles A. Kupchan argues in his book *Isolationism: A History of America's Efforts to Shield Itself from the World* (Oxford University Press, 2020), the US faces an era of "mixed bipolarity" where for the first time in its history, Washington faces a competitor at all levels, China. The USSR was not. Its GDP never exceeded 55% of that of the US. This time it is different. Soon China's economy will be the world's largest and today two thirds of the world's countries do more business with China than with the US.

It is interesting that precisely at this moment of tensions and redefinitions of global and particular strategies, the new atlas of power of the European Council on Foreign Relations has been published with the aim of better understanding the actions and strategies of states, and finding ways to coexist more peacefully. Today, digital information is key to global dominance. Fifty-seven per cent of the world's population is connected to the internet, although the balance is still tilted towards the northern hemisphere. Countries no

longer compete with weapons but with digital infrastructure. Digital companies have already overtaken oil companies: whereas in 1980 seven of the world's ten most valuable companies were in oil or gas business and only one in information flows, today six of the ten most productive firms are digital-based. Although the US retains the market leadership today, China has become the world's largest investor in technology. In recent years, some 3,800 Chinese technology companies have expanded across their borders, and in 2020 Beijing spent \$378 billion - 2.4% of GDP - on digital research.

Another factor that is changing power relations is climate change, as the ecological transition from fossil fuels towards green energy sources - mainly in the United States and Europe - has changed certain dynamics. Indeed, changes in demand for oil and coal are having a major impact on exporting countries such as Qatar, Saudi Arabia and Iraq. At the same time, other countries are benefiting from the increase in renewable energies. Studies agree on the potential of African countries to use sunlight as a driver of industry, as well as South America, which in addition to a good capacity for photovoltaics is a major beneficiary of wind energy.

As for Catalan politics, Vicent Partal analyzes in *Vilaweb* the reasons why the European courts, especially the CJEU, agree with the pro-independence movement, and argues that it is necessary to observe what has given rise to a confluence of interests that has Europeanism as a common resource that unites Catalan politicians and European justice. Partal considers that the significant part lies in the way in which the current European Union has been built. Until now, any process of union of states was based either on dynastic unions or on wars. The European Union, however, is trying out a new model that has been extremely effective: the homogenisation of laws, which equalises societies from below and therefore, avoids the major problems that would make the project impossible. However, the CJEU detected a flaw in the system decades ago. If the laws on both sides of the internal borders are the same but each government applies them differently, the whole project falls like a house of cards. That is why, after the adoption of the Lisbon Treaty, Europe has a constitution voluntarily signed by all member states, which is no longer simply an international agreement, but from which rights and obligations are derived for the states, but also, for the first time, for the citizens. Moreover, here lies the key to everything. The Treaty of Lisbon establishes a union of states and citizens and, consequently, all European citizens have the same rights that are indisputable, guaranteed precisely by the CJEU. Thus, the CJEU has become a kind of vanguard of Europeanism, and this is where the confluence of Catalan nationalism and its interests lies. The Catalan pro-independence movement and European justice simply coincide in what they want to achieve, i.e. to put Europe above the states, in this case thanks to the pre-eminence of European law over state law.

Mercedes Yusta analyses in *Le Grand Continent* the survival of Francoism in certain political parties and Spanish state structures and points out that Spain, or at least part of its society and political class, has not renounced the Francoist past. In this sense, all the actors of the transition to democracy, both from the right and, above all, from the left, are unanimous in recognizing that the Transition was above all what could be done depending on the circumstances, both internal and external. In the midst of the Cold War and after the

agitation that the Carnation Revolution in Portugal had provoked in the European chancelleries, no government was willing to support a radical break in Spain. Thus, King Juan Carlos, appointed by Franco himself as his successor, was able to count on international support to moderate a process of transition to democracy that would leave the existing political infrastructure practically intact. In addition, which would recycle a substantial part of Franco's political, administrative, judicial and military personnel. Yusta considers that the success of the Transition was built on the failure to condemn Franco's regime, which entailed impunity for the crimes committed in its name, and on the relegation of its victims to the background of the history of the supposed triumphal advent of democracy.

At European level, the magazine *Politico* publishes like every year its list of the most influential people leading the debate and driving decisions in Europe, which this year revolves around one central theme: who will tackle the problems that Angela Merkel leaves unresolved. After 16 years at the helm of Europe's largest economy, the German chancellor has retired and her legacy is characterised by stability but no long-term problem-solving measures. The magazine's list draws on the experience of its editors, as well as the expertise of diplomats and politicians, to provide an informed snapshot of who is best placed to shape European policy over the next twelve months. As in previous years, the ranking consists of three lists: the doers (those who hold the executive power), the dreamers (those who channel ideas to drive the debate) and the disrupters (those who can change the game in unexpected ways). The composition of the list thus reflects the challenges that have remained unresolved during Merkel's four terms in office: monetary union, growing threats such as China or Russia, the climate crisis, the migration problem, the harmful effects of social networks, and the fight against the coronavirus. The magazine singles out the Italian Prime Minister and former head of the ECB, Mario Draghi, as the most influential personality in Europe; among doers, Olaf Scholtz, the new German Chancellor. Among dreamers, the mayor of Paris and presidential candidate Anne Hidalgo; and the former Polish Prime Minister and former President of the European Council Donald Tusk, among the disrupters.

Beatriz Navarro analyzes in *La Vanguardia* the *Global European Initiative Getaway*, an investment plan capable of mobilising up to 300 billion euros to build infrastructures around the world, an initiative with a clear geostrategic vocation that is born, a few years late, in response to the new Silk Road promoted by China. The plan will draw on EU development aid, pre-accession funds and research and development programmes, among others, while also working with international financial institutions such as the European Investment Bank and the European Bank for Reconstruction and Development. With the help of private investment, Commission economists estimate that 300 billion euros could be mobilised between 2021 and 2027. Ultimately, the plan is an attempt to put an end to the EU's weakness in the world, a situation caused by a succession of internal and global crises (the debt crisis, the 2015 migration wave, Brexit, COVID-19) while China and other actors gained ground.

From the pages of *The Guardian*, Jill Lepore explores what society will be like in a post-pandemic world by analysing the main theoretical contributions developed throughout the

20th and 21st centuries. The pandemic has forced a large number of people to withdraw from the real and social world, but long before the lockdowns, intellectuals and policy makers had already warned of the weakening of social bonds. After World War II, research on the rise of totalitarianism shattered liberals' faith in society and conservatism pointed to the vulnerability of the masses in political persuasion. Later, Thatcher and Reagan denied the existence of society and presented the market as the only place to find solutions to individuals' problems. This vision contributed to the dismantling of social systems, and now underpins the deregulated and privatised architecture of the Internet. Lepore believes that, despite the intentions of the creators of social networks to repair the social bounds, they are destroying them. For its part, totalitarianism remains a danger, but no longer so much from states, but rather from large corporations that control data, knowledge and information.

Another disruptive factor for the future of democracies is the management of migration flows, and Stephen M. Walt notes in *Foreign Policy* that the current migrant crisis in Belarus demonstrates very clearly the failure of the current global order to solve a growing problem. The use of induced migration works as a method of coercion, as it exploits pre-existing conflicts within destination states and the fact that there are not enough politically powerful voices demanding acceptance of migrants, and EU policymakers know this. They also know that there are many more potential refugees in the countries of origin and that accepting Lukashenko's demand that the EU lift the sanctions it imposed after his fraudulent victory in the 2020 elections would only lead the dictator to continue with the same tactic. Likewise, pressuring Poland to open the border would give the green light to many potential migrants that the EU is unwilling to accept right now. Thus, in order not to create parallels with the migrant crisis of 2015, Brussels has described the conflict not as a migration crisis but as an 'attempt by an authoritarian regime to destabilise its democratic neighbours'. Although objectively an ageing and shrinking Europe would benefit economically from increased immigration, the 2015 refugee crisis helped unleash a wave of right-wing populism and generated a shift in European public opinion towards more anti-immigrant positions. Even so, we must be aware that the situation will worsen in the coming years, as demographics, growing economic inequality, political violence and climate change will force more people to migrate to richer or safer countries, and destination countries are unlikely to welcome them warmly. Current trends indicate that the opposite is likely to be the case.

On the economic front, *The Economist's* forecasts on the impact of the omicron variant of COVID-19 stand out. Faced with the prospect of further lockdowns (such as what the Netherlands decreed in late December), border closures and nervous markets, investors have reacted by selling shares in airlines and hotel chains. The price of oil has fallen by about \$10 a barrel, a drop that is often associated with an impending recession, and the threat of a revival of the pandemic amplifies three existing dangers. The first is that any restrictions that may be applied in the first world will harm growth in the wider world. The spread of the omicron variant is also likely to intensify the restriction of free movement within the first world, with the result that the expected recovery of developed countries' service industries will be postponed. Secondly, the variant could increase the already high level of inflation, while it could trigger further blockades in key manufacturing centres such

as Vietnam and Malaysia, aggravating supply problems. Finally, it could trigger a slowdown in China, the world's second largest economy, which would also end up hurting global economic growth and disrupting supply chains again.

On the subject of climate change, Rafael Poch analyses in *CTXT* magazine the role of renewable energies in global geopolitics and warns that thinking that the energy transition consists of replacing fossil energies with renewables is unrealistic. In fact, renewable energy sources as we know them today cannot replace fossil fuels because they do not have the capacity to generate the same amount of energy. On the other hand, according to a [report](#) of the International Energy Agency, if climate targets are to be met, demand for minerals for the development of clean energy technologies will increase at least fourfold by 2040. The IEA estimates that in twenty years, demand for lithium will increase fifty-fold and for cobalt and graphite thirty-fold. In this context, it is worth recalling how the imperialism of oil resources has determined geopolitical strategy throughout the 19th and 20th centuries. While oil and gas deposits are scattered around the world, the difference now is that many of the minerals needed for the energy transition are concentrated in very specific geographic areas. Most copper ore is supplied by just four countries: Chile, Argentina, Peru and the Democratic Republic of Congo. Likewise, the main reserves of lithium are in three countries: Australia, Argentina and Chile. Finally, while China has 70 per cent of rare earths, the Democratic Republic of Congo accounts for 80 per cent of cobalt production. The geographic concentration of these resources can therefore pose serious geopolitical problems.

At the same time, Lucas Chancel defends in *The Guardian* the need of considering inequality in climate policy making. The poorest half of the population hardly has any wealth, so they are little or not at all responsible for the emissions associated with climate change, and therefore have less capacity to decarbonise their consumption. For this reason, the big emitters would have to make the greatest effort to combat the climate emergency. In fact, the poorest half of the population in the US and most European countries have already reached or almost reached the target of significantly reducing emissions by 2030, while the middle and wealthy classes are still well above it. Chancel therefore argues for a shift away from egalitarian strategies and towards serious economic redistribution to compensate the most disadvantaged consumers.

Finally, and in relation to technological innovation, [Timnit Gebru](#), ex-worker of Google, argues that ethical Artificial Intelligence requires research programmes independent of the big tech companies and protection for whistle-blowers. Gebru was fired from Google after publishing an article describing the harms of AI models used by digital platforms. These companies prioritise growth above all else, as evidenced by the effects that misinformation and hate speech on social media have had on the situation in Ethiopia. On the one hand, labour protections are necessary to curb the dominance of big tech by empowering workers who speak out against the harms of AI. On the other hand, anti-trust regulations are crucial to prevent tech giants themselves from controlling the AI research agenda and funding.

Martin Gak presents *Open Democracy* a manifesto to promote European values through the transformation of the digital sphere. Large technology companies have become

indispensable to the exercise of certain functions of public authorities, and the European rule of law has thus lost sovereign power to the rules defined by the terms and conditions of service of these companies. Never has any set of policy instruments contributed so much to the erosion of liberal democracy, and it is clear that Brussels cannot tackle this rollback with regulation alone. It takes courage and commitment for the EU to define clear political priorities and achievable goals, as well as a Charter of Digital Rights that establishes the political and ethical basis on which jurisprudence. In this sense, Gak advocates introducing European values into the digital public sphere through the algorithmic infrastructure of the main platforms. He also advocates establishing an executive mechanism to ensure effective enforcement of regulations, as well as for the European Union to promote the development of its own digital tools on an industrial scale. Finally, according to the *reportState of European Tech 2021*, start-ups on the European continent have tripled their investment in a single year, from 36 billion euros to 107 billion euros by 2021. In this way, Europe is closing the gap with the United States: while the US accounts for 35% of global technology investment, Europe now accounts for 33%, leaving Asia in second place. The good health of the European ecosystem is largely due to the UK market, which continues to lead in terms of investment. Germany, France, Sweden and the Netherlands, at a considerable distance, follow it. Spain remains in the second European division as, despite having regained dynamism, it is still at the bottom in terms of the number of start-ups per million inhabitants. In order to improve the results, the report stresses that two major problems need to be solved. On the one hand, access to financing should be improved, since one third of the capital comes from American investment funds. On the other hand, access to technological talent should be facilitated. In this sense, the biggest challenge is the incorporation of women into the technology sector, which is still far from reaching parity.

Laura Puente, Laura van der Haar, Eva Lam and Enric Brugués, trainees at the CETC, have contributed to this 52 issue of Diari de les idees.

International politics and globalization

Nathalie Tocci The global fight for democracy begins at home

A principis de desembre es va celebrar la Cimera per a la Democràcia, organitzada pel president nord-americà Joe Biden i on van participar més de 100 països, 26 dels quals són membres de la Unió Europea. La cimera pretenia d'una banda mirar de protegir les democràcies de l'autoritarisme i d'altres dinàmiques nocives com ara corrupció. De l'altra, l'objectiu era promoure la democràcia en el món no democràtic. En referència al primer objectiu de protecció de la democràcia, l'agenda de la cimera se centrava en l'enfortiment dels drets humans, l'estat de dret i el bon govern. També s'ha considerat prioritari abordar les desigualtats socioeconòmiques, invertir en innovació i capacitats industrials i millorar la seguretat. Alhora, s'ha emfatitzat la necessitat de dissuadir i restringir de manera assertiva els intents externs d'interferència i desestabilització per part dels poders autoritaris. En canvi, l'agenda de promoció de la democràcia és més ambigua i complexa. Segons Tocci, els instruments clàssics de política exterior per a la promoció dels valors democràtics com les

intervencions militars, les sancions econòmiques o les imposicions comercials, pertanyen al passat. El trànsit cap a la democràcia no és lineal, i l'objectiu d'aquesta cimera va ser esbrinar com treballar conjuntament per desenvolupar-la.

Ferran Dalmau ¿Quién domina el mundo en el siglo XXI?

A l'era de les xarxes i de la influència, les armes ja no ho són tot. El control dels fluxos de dades i dels mercats guanya importància per redissenar el nou mapa del poder al món. L'*European Council on Foreign Relations* presenta el seu nou atles del poder, amb l'objectiu de comprendre millor les accions i estratègies dels estats, i trobar la manera de coexistir de manera més pacífica. Avui la informació digital és clau al domini del planeta. El 57% de la població mundial està enllaçada a Internet, tot i que la balança continua decantada cap a l'hemisferi nord; Àfrica continua desconnectada. Els països ja no competeixen amb armes de foc sinó amb infraestructura digital. Les empreses del sector digital ja desbanquen les petrolieres en capital. El 1980 set de les deu companyies més valuoses del món es dedicaven al gas o al petroli i només una als fluxos d'informació. Ara, el 2021, tot ha canviat. Sis de les deu firmes més productives es basen en el sector digital i les petrolieres només conserven un actiu al top 10. Encara que els Estats Units conserva el lideratge del mercat, la Xina és ara el principal inversor en tecnologia del món. En els darrers anys, unes 3.800 empreses tecnològiques del país s'han expandit més enllà de les fronteres, i el 2020 Pequín va destinar 378.000 milions de dòlars —un 2.4% del PIB— en investigació digital. El canvi climàtic també està revolucionant el poder mundial. La transició ecològica per abandonar els combustibles fòssils cap a formes d'energia verda —principalment als Estats Units i Europa— ha modificat les dinàmiques. Les conseqüències són canvis en la demanda de petroli i carbó, amb greus efectes als països àrabs exportadors, com Qatar, Aràbia Saudita o Iraq. En paral·lel, altres nacions es beneficien del reforç de l'energia renovable. Els estudis coincideixen en el potencial dels països africans per utilitzar la llum solar com a motor de la indústria, així com també Amèrica del Sud, que a més d'una bona capacitat per a l'energia fotovoltaica és una de les grans beneficiades de l'energia eòlica. a Oceania i el nord d'Europa, regions amb forts vents constants. L'atles de poder de l'ECFR també té en compte alguns dels problemes latents a la societat, com ara la lluita pel control de les vacunes contra la COVID i els moviments demogràfics. Segons l'informe de l'ECFR, dominar el món a la nova era també depèn de l'accés a les dades, del control dels mercats, de saber adaptar-se a les noves formes d'energia i dels productes culturals que cada nació sigui capaç de generar. Però per ser el líder del món en les properes dècades, per sobre de tot, cal controlar la narrativa.

Jason Bordoff & Meghan L. O'Sullivan Green Upheaval. The New Geopolitics of Energy

A mesura que les emissions de gasos d'efecte hivernacle continuen creixent i que sovintegen els fenòmens meteorològics extrems, els esforços actuals per anar reduint l'ús dels combustibles fòssils semblen cada vegada més inadequats, demostrant que la geopolítica del petroli i del gas està molt viva. Europa es troba en plena crisi energètica,

amb uns preus de l'electricitat desbocats que obliguen empreses de tot el continent a tancar i empreses energètiques a declarar-se en fallida, amb la qual cosa el president rus Vladimir Putin es posiciona per aprofitar l'avantatge que li donen les seves reserves de gas natural. A la vegada, al mes de setembre els talls de subministrament elèctric van fer que el vice-primer ministre xinès Han Zheng ordenés a les empreses energètiques estatals que garantissin a qualsevol preu el subministrament per a l'hivern. I a mesura que els preus del petroli superaven els 80 dòlars per barril, els Estats Units i els principals països consumidors d'energia han demanat als principals productors, inclosa l'Aràbia Saudita, que augmentin la seva producció. En aquest context, els defensors de l'energia neta esperen que, a més de mitigar el canvi climàtic, la transició energètica ajudarà a fer que les tensions sobre els recursos energètics siguin cosa del passat. Ara bé, si és cert que l'energia neta transformarà la geopolítica, els autors consideren que no serà necessàriament de la manera que esperen molts dels seus defensors. La transició reconfigurarà molts elements de la política internacional que han modelat el sistema global almenys des de la Segona Guerra Mundial, afectant significativament les fonts del poder nacional, el procés de globalització, les relacions entre les grans potències i la convergència econòmica dels països desenvolupats i dels que estan en vies de desenvolupament.

Fred Kaplan La Russie est-elle réellement sur le point d'envahir l'Ukraine?

Kaplan es pregunta si Rússia i Ucraïna, les dues principals repúbliques de l'antiga Unió Soviètica i aliades durant segles es troben realment a la vora del conflicte, què passaria si esclatés la guerra i què han de fer els Estats Units per evitar-ho. Primer cal veure si Putin realment ha ordenat una invasió oberta, ja que fins ara les seves operacions militars han estat a petita escala, de baix cost i de baix risc (Geòrgia, Síria, annexió de Crimea). Fins i tot les incursions a l'est d'Ucraïna han estat realitzades per forces especials coordinades amb separatistes locals. rebels. Si Putin es decidís a dur a terme una invasió en tota regla, això significaria que faria l'aposta agosarada que els Estats Units no respondrien amb la força. Aquesta aposta podria tenir sentit però només a curt termini, ja que tot i que Ucraïna no forma part de l'OTAN. Washington ha signat diversos protocols que demostren un compromís ferm amb la integritat territorial d'Ucraïna, tot i que no sigui comparable a l'article 5 de l'OTAN, que preveu que l'atac a un dels membres de l'organització equival a una agressió contra tots els altres. Sigui com sigui, una invasió suposaria dos problemes majors per a Putin. En primer lloc, hauria d'ocupar el territori ucraïnès durant un temps, i l'exèrcit rus mai no ha estat molt bo per mantenir operacions ofensives o línies de subministrament, que serien vulnerables a les forces guerrilleres. En segon lloc, reforçaria l'OTAN com a aliança militar i política com mai des del final de la Guerra Freda. Això significaria que els Estats Units tornarien a Europa amb força en un moment en que Biden els està reorientant cap a la Xina i l'espai Indopacífic. Aquesta revitalització de les relacions transatlàntiques destruiria una estratègia que Putin porta ideant des de fa una dècada, un element crucial de la seva política exterior que consisteix en aprofundir la bretxa en les relacions entre els Estats Units i els seus aliats per tal de debilitar l'aliança.

Bruno Maçães Is Vladimir Putin preparing for war?

Bruno Maçães examina a *The New Statesman* com Putin està convertint el caos i les contradiccions derivades de la pandèmia, la crisi climàtica, les migracions i els conflictes en una font de poder. La legitimitat del poder neix de posar ordre al caos i, si no hi ha caos, s'ha d'utilitzar el propi poder per crear-lo. El president rus és el gran disruptor de l'estatus quo internacional i considera una creença ingènua la pretensió occidental d'acabar amb el caos a la vida política. El Kremlin ha perseguit activament la desestabilització d'Ucraïna i ha intervingut a la Guerra Civil Síria per evitar que el règim d'al-Àssad sigui enderrocat, però Rússia no sembla voler crear un ordre polític permanent. Més recentment, Moscou ha recuperat el protagonisme a Bielorússia com a resposta a l'apropament entre la Unió Europea i la dictadura de Lukaixenko. El Kremlin és conscient de la profunda aversió que els europeus tenen a la inestabilitat, de manera que crear conflictes, desordres polítics i disputes frontereres ha demostrat ser la millor manera de limitar la presència europea al seu entorn vital. Altrament, Putin ha emprat les crisis energètiques com a recordatori del poder geoestratègic de Rússia, mentre que Europa segueix concebent els vincles energètics amb Moscou com una forma de dependència mútua i estabilitat. L'estratègia de Putin, però, també té riscos. Controlar les forces del caos que ha creat pot esdevenir tot un repte, i la transició energètica a Europa podria tenir un impacte important en les exportacions de combustible rus.

Alexey Kovalev The Pandemic Is Beating Putin

La pandèmia de COVID-19 ha revelat els límits del poder del president Putin. Amb 35.000 infeccions diàries i només un 41% de la població vacunada, la pandèmia ha crescut amb força aquestes darreres setmanes, i el Kremlin n'és el principal responsable. Donada la gran capacitat intel·lectual, administrativa i tecnològica de Rússia, el govern rus hagués pogut dur a terme una campanya de vacunació exitosa. Però els missatges negacionistes i conspiracionistes fomentats per les mateixes autoritats i principals mitjans de comunicació russos a l'inici de la pandèmia han alimentat el moviment antivacunes rus. A l'estiu del 2021, tant el govern com els mitjans de comunicació van canviar radicalment el seu missatge, però aquestes mesures van arribar massa tard. Ara, els mitjans de comunicació públics responen al moviment antivacuna amb una ferocitat reservada normalment a la oposició a Putin. Tot i així, sembla que aquests esforços no donaran els seus fruits, ja que el moviment antivacuna no prové dels sectors anti-Putin sinó que està liderat per diverses estrelles de televisió russes. Així, les mesures que normalment s'apliquen per a contenir l'oposició política, com ara l'assetjament legal, físic i mediàtic o les detencions arbitràries, no es poden aplicar per a combatre els escèptics de la vacuna. Mentrestant, el president Putin intenta mantenir aquest fràgil equilibri. D'una banda, no duu mascareta en públic i delega l'anunci públic de restriccions als governs locals, per tal de protegir la seva popularitat. De l'altra, milers de russos continuen morint a causa de la COVID-19. Al cap i a la fi, sembla que hi ha un límit fins i tot per al que l'autoritarisme pot imposar a la població.

Mark Galeotti How Migrants Got Weaponized

Escandalitzats per la crisi migratòria a la frontera entre Bielorússia i la Unió Europea el passat mes de novembre, els líders europeus han acusat a Lukaixenko d'utilitzar els migrants com a arma política. El cert, però, és que la manipulació política de la migració no és nova, sinó una dinàmica estesa al món des de fa anys, en gran part propiciada per la mateixa Unió Europea. A mesura que el nombre de refugiats ha anat augmentant durant els darrers anys, la Unió Europea ha optat per mesures cada cop més dures per mantenir-los fora d'Europa. D'entre aquestes, destaquen els acords amb Turquia, Líbia, Egipte i Sudan, mitjançant els quals la UE paga a aquests països per tal que interceptin migrants i els retinguin dins les seves fronteres. A conseqüència de la política migratòria europea, els països fronterers tenen ara incentius per utilitzar la migració massiva com una amenaça per obtenir finançament i altres concessions polítiques. És en aquest context que Lukaixenko ha orquestrat la crisi migratòria. Sens dubte, es tracta d'un episodi extrem, ja que el líder bielorús ha creat artificialment una nova ruta migratòria, organitzant campanyes de desinformació i engany, col·laborant amb organitzacions criminals i reclutant immigrants de països llunyans. Tot i així, la crisi migratòria a Bielorússia no és una excepció, sinó l'inici d'una nova etapa en la utilització dels migrants com a arma política.

Elizabeth Economy Xi Jinping's New World Order

En aquest article, Elizabeth Economy analitza l'ambició del president xinès Xi Jinping per transformar radicalment l'ordre internacional, col·locant la Xina i els seus valors i les seves normes al centre de l'escenari. Des de la Segona Guerra Mundial, el sistema internacional ha estat dominat per les democràcies liberals i s'ha basat en el respecte pels drets humans, el lliure mercat i la intervenció limitada de l'estat. Ara, Xi vol revertir aquests fonaments i establir un nou ordre basat en el control estatal, la limitació de les llibertats individuals i l'obstrucció als moviments d'informació i de capital. El primer pas del pla de Xi per a reestructurar l'ordre mundial és redibuixar les fronteres de la Xina per incloure-hi Taiwan, Hong Kong i el mar de la Xina Meridional. L'objectiu és que una Xina unificada i emergent iguali, o fins i tot superi, la posició dels Estats Units com a força geopolítica dominant, especialment a la regió de l'Àsia-Pacífic. La seva principal estratègia per aconseguir-ho és la Iniciativa de la Nova Ruta de la Seda, que busca establir corredors terrestres i marítims entre la Xina i la resta d'Àsia, l'Orient Mitjà, Europa i Àfrica. El projecte no es basa només en una gran inversió en infraestructures, sinó que s'espera que per aquests corredors flueixi la influència financera, tecnològica, política i cultural de la Xina cap a la resta del món. El president Xi vol utilitzar el poder econòmic de la Xina, sobretot el seu paper com a soci comercial i de desenvolupament, per consolidar-se com a poder hegemònic global. Tot i així, el nou model de Xi està generant resistències. Els possibles beneficis polítics d'erigir-se en líder econòmic mundial es veuen contrarestats per unes maniobres militars i unes polítiques de control estatal agressives, que generen incertesa sobre com la Xina utilitzarà la seva hegemonia un cop l'aconsegueixi.

Vincent Ni & Helen Davidson 'More cautious' China shifts Africa approach from debt to vaccine diplomacy

Xina podria estar canviant el seu rol en l'àmbit internacional. Adquirint un paper transcendental com a contribuïdor al final d'aquesta pandèmia, la Xina deixa de ser un simple protagonista a nivell econòmic per als països africans. Com a conseqüència de l'increment del deute i de l'aparició de la nova variant del coronavirus, Xina retalla les promeses financeres a Àfrica i va duplicar la política de la vacuna, cosa que suposa un canvi important en els enfocaments utilitzats per Xi Jinping al continent africà. L'ordre mundial, per tant, s'enfronta a un canvi cap a un enfocament més tecnocràtic; més prudent, utilitzant condicionalitats flexibles i creant nous instruments per controlar els fluxos més estrictes. Dos terços de les persones dels països d'ingressos alts estaven totalment vacunades, en comparació amb només el 2,5% de la població dels països d'ingressos baixos. L'esforç per fer front a les conseqüències catastròfiques de la COVID-19 s'aplica de manera desigual a tot el món. No obstant això, tot i que la Xina ha lliurat menys vacunes a l'Àfrica que en altres llocs, s'ha compromès més que la majoria de donants bilaterals i la iniciativa COVAX. El suport que rep Àfrica de la Xina implica una aportació transcendental per als mecanismes d'afrontament del continent davant la pandèmia de la COVID-19. La Xina va prometre mil milions de dosis, que inclouen 600 milions de donacions i 400 milions de producció local, i s'afegeixen als 200 milions de dosis que ja s'han lliurat a les nacions africanes en virtut de promeses anteriors. L'entrada més rellevant són els 400 m procedents de produccions conjuntes, ja que Àfrica vol fer aquesta producció de vacunes ella mateixa. El retard en el procés de vacunació africà es deu en gran part a les contínues negatives dels governs a emetre exempcions de propietat intel·lectual sobre les vacunes, cosa que representa un retard global en la mitigació de la pandèmia. Els cossos sanitaris i els experts han advertit des de fa temps que deixar els països en desenvolupament poc vacunats augmentava el risc que sorgissin noves variants que amenacessin el món sencer. Però la distribució desigual de les vacunes ha vist que regions senceres, com ara Àfrica, no van ser vacunades en la seva majoria, mentre que els països rics comencen a desplegar vacunes de reforç.

The Economist Japan, A country that is on the front line

La primavera del 2019 va començar al Japó una nova era imperial, anomenada Reiwa. L'inici d'aquest nou període es va caracteritzar per l'arribada de la COVID-19 i una certa inestabilitat política arrel de diferents canvis en la governança del país. No obstant, enmig de les turbulències, el Japó ha sabut fer front als diferents reptes. La celebració dels Jocs Olímpics l'estiu del 2021 sense que hi hagués cap complicació pel que fa a la pandèmia, n'és un exemple. En aquesta línia, només 18.000 persones han mort de COVID-19 en un país de 126 milions d'habitants. Mentre les mascaretes s'han acabat d'integrar com a part de la vida quotidiana, les taxes de vacunació han assolit el 80%. Pel que fa la qüestió política, el partit Liberal Democràtic al govern va escollir nou líder, Kishida Fumio. El 31 d'octubre els votants van donar al partit la majoria absoluta a la cambra baixa del Parlament. Però la nova era Reiwa encara haurà de fer front a molts reptes. Com anuncia

Funabashi Yoichi, un escriptor japonès, la pregunta essencial és quin Japó es vol construir durant aquesta era imperial. Yoshimi Shunya, professor de la Universitat de Tokio, considera que el Japó es troba en una “era de post-creixement o post-desenvolupament” i d’acord amb això, els seus valors han d’evolucionar des del “més ràpid, més alt, més fort” cap a la “diversitat, resiliència i sostenibilitat”. Una cosa segura és que Reiwa serà un moment de declivi demogràfic. Segons les tendències actuals, la població es reduirà d’una cinquena part al 2050 arribant tot just als 100 milions. És probable que també sigui un període definit per l’envelliment de la població i l’estancament. Al mateix temps, l’escenari internacional vindrà dictat per la competència entre Amèrica i la Xina. No s’ha d’oblidar el transcendental impacte que tindran també les catàstrofes naturals. Segons *The Economist*, el Japó haurà de fer front a tots aquests reptes al llarg d’aquesta nova era imperial. Però com lamenta Yanai Tadashi, fundador i responsable de *Fast Retailing*, “el govern central va un pas enrere”. Aquesta idea es veu reflectida en el tracte retrògrad envers les dones, en la feble protecció dels drets de les minories, en uns serveis governamentals arcaics i una política climàtica sense actualitzar. El gran objectiu de l’era de Reiwa serà doncs d’adaptar-se i sobreviure a un context de desafiaments constants. En paraules de *The Economist* els èxits del Japó poden servir com a models per a la resta del món, mentre que els seus fracassos seran exemples admonitoris.

Vali Nasr All Against All. The Sectarian Resurgence in the Post-American Middle East

Vali Nasr analitza a *Foreign Affairs* com la desvinculació dels Estats Units dels conflictes a l’Orient Mitjà amenaça amb un increment de la inestabilitat i les rivalitats religioses a la regió. A grans trets, és palès que la lluita per la primacia geopolítica entre la teocràcia xiïta de l’Iran i els països liderats pels àrabs sunnites està alimentant conflictes i moviments extremistes. La invasió nord-americana de l’Iraq l’any 2003 va permetre a Teheran ampliar la seva influència al món àrab i ara, les seves ambicions nuclears i regionals segueixen avançant. Amb uns Estats Units que refusen desallotjar l’Iran dels diferents llocs on ha anat ampliant la seva influència, les monarquies sunnites del golf Pèrsic, juntament amb Israel i Turquia, estan interessades en recórrer als conflictes sectaris que assalten el món àrab per reforçar la pròpia influència regional. En aquest context, els sunnites a l’Iraq, el Líban i Síria s’enfronten cada cop més als aliats de Teheran per guanyar poder. Per la seva part, la guerra civil del Iemen s’ha convertit en una guerra indirecta entre tots dos blocs i la tensió entre Israel i Iran podria escalar ràpidament. La retirada dels EUA de l’Afganistan i la reducció de la seva presència a l’Orient Mitjà han obligat als estats sunnites del Golf Pèrsic a negociar amb l’Iran amb l’esperança de reduir les tensions, mentre alhora fan front a la competència de Turquia pel lideratge del món sunnita. La renúncia dels Estats Units a contenir el conflicte a la regió requereix una alternativa viable per un ordre regional més estable, començant per una entesa sobre el programa nuclear de l’Iran. Sense un nou acord de seguretat, el ressorgiment del conflicte exigirà inevitablement la presència nord-americana a la regió.

Colin P. Clarke When Terrorists Govern

En aquest article publicat a *Foreign Affairs*, Colin P. Clarke analitza les implicacions de la victòria dels talibans a l'Afganistan sobre l'estratègia geopolítica dels diferents grups islamistes, que miren el que està passat al país amb una barreja d'admiració i enveja. Al-Qaida i els seus afiliats van celebrar el triomf dels talibans, lloant la seva paciència estratègica i fent declaracions de suport a l'anomenat Emirat Islàmic de l'Afganistan. La branca iemenita d'Al Qaeda va elogiar l'estratègia dels talibans com un camí realista cap a l'èxit. Al Shabab (una filial d'Al Qaeda a Somàlia), Al Qaeda al subcontinent indi i Jamaat Nusrat al-Islam wal-Muslimin (JNIM), màxim exponent del gihadisme al Sahel, van emetre missatges de lloança similars. Sens dubte, aquests grups han pres nota del que van dur a terme els talibans per guanyar a l'Afganistan i com la seva gestió del govern local els van ajudar a adquirir legitimitat política. Per consegüent, aquest enfocament gradualista podria servir de model per als grups terroristes que busquen augmentar la seva influència en altres regions, i recorda, d'alguna manera, l'experiència d'Hezbollah, la milícia libanesa que s'ha convertit en un actor important en el sistema polític i en l'economia del Líban. Així doncs, contrarestar els grups terroristes que evolucionen cap a actors polítics establerts requereix calibrar acuradament les polítiques per garantir que cap acció punitiva no perjudiqui les poblacions que ja són vulnerables en estats fràgils. Responsabilitzar els talibans i altres grups similars no serà fàcil i requereix una estreta coordinació entre els governs i els grups d'ajuda internacionals per garantir que l'assistència necessària arribi a la població objectiu i que els grups armats no estatals no la utilitzin per a les seves pròpies finalitats. Després de dues dècades de guerra global contra el terrorisme, Washington i els seus aliats pateixen d'una lògica fatiga però allunyar-se dels estats debilitats ja que són cooptats per grups terroristes és la millor recepta per augmentar el conflicte i la inestabilitat.

Cris Coons Peace Is Still Possible in Ethiopia

Etiòpia està anant cap al desastre. Si el primer ministre Abiy Ahmed i els seus oponents, el Front d'Alliberament del Poble Tigray (FAPT), continuen en el seu camí actual, corren el risc de provocar no només un vessament de sang massiu i un col·lapse econòmic, sinó també la fractura de l'estat etiòp i Etiòpia corre el risc de convertir-se en la Iugoslàvia d'aquesta generació: una gran nació i un líder regional que es trenca violentament segons les línies ètniques. La concessió del Premi Nobel de la Pau a Abiy Ahmed per haver posat fi a la guerra de 20 anys a la frontera amb Eritrea, a més dels primers esforços de reformes, una visió de diversitat, inclusió i país unit va donar a milions de persones l'esperança que Etiòpia estigués en el camí cap a un país més estable. Futur. A principis del 2021, el president Joe Biden va considerar el conflicte i l'emergència humanitària a Tigray com una de les primeres prioritats polítiques de la seva administració i va invertir una atenció i recursos importants per intentar pal·liar la crisi. Biden, el secretari d'estat Antony Blinken i l'enviat especial per a la Banya d'Àfrica Jeffrey Feltman han treballat amb socis regionals i aliats europeus per impulsar les parts en conflicte cap a les negociacions. L'autor considera que encara hi ha una oportunitat per a ambdues parts de mostrar un veritable lideratge per

posar fi a les hostilitats i sumar-se a la taula de negociacions a la recerca d'un autèntic diàleg nacional per traçar un nou camí de futur. Per consegüent, s'hauria de prendre mesures immediates per alleujar la crisi humanitària al Tigray, incloent-hi l'aixecament del bloqueig *de facto* i permetre l'entrada d'aliments i subministraments mèdics suficients a la regió. També s'hauria de restablir el subministrament elèctric, les telecomunicacions, la banca i el comerç, i altres serveis bàsics que han estat suspesos durant el conflicte. Aquestes mesures no només posarien fi a les violacions del dret internacional humanitari, sinó que també eliminarien la justificació inicial del FAPT per expandir la seva ofensiva fora de Tigray. Finalment, el govern d'Abiy ha de deixar d'arrestar els tigrayans basant-se únicament en la seva identitat ètnica i deixar de referir-se al FAPT com a grup terrorista que cal anorrear. El govern d'Abiy ha de liderar el camí creant condicions en les quals ambdues parts puguin negociar.

Catalonia, Spain, Europe

Vicent Partal La venjança europeïsta: per què l'independentisme guanya als tribunals europeus?

Vicent Partal analitza les raons per les quals els tribunals europeus estan donant la raó a l'independentisme, especialment el TJUE i afirma que cal observar què fa què s'hagi originat una confluència d'interessos que té en l'europeïsmo un recurs comú que uneix els polítics catalans i la justícia europea. Partal considera que el fons de l'afer està en la manera com s'ha construït l'actual Unió Europea. Fins ara qualsevol procés d'unió d'estats es fonamentava o bé en unions dinàstiques o bé en guerres. La Unió Europea, tanmateix, assaja un model nou que ha estat d'una enorme eficàcia: l'homogeneïtzació de les lleis, que iguala per baix les societats i evita així els problemes majors que farien impossible el projecte. Amb tot, el Tribunal de Justícia de la UE ja fa dècades que va detectar una errada del sistema. Si les lleis a banda i banda de les fronteres interiors són les mateixes però cada govern les aplica de manera diferent, el projecte sencer cau com un castell de cartes. Per això, després de l'aprovació del tractat de Lisboa, Europa disposa d'una constitució signada voluntàriament per tots els estats membres, que ja no és simplement un acord internacional, sinó que se'n deriven drets i obligacions als estats, però també, per primera vegada, als ciutadans. I aquesta és la clau de tot plegat. El tractat de Lisboa estableix una unió d'estats i ciutadans i, en virtut d'això, tots els ciutadans europeus tenen uns mateixos drets que són indiscutibles, garantits precisament pel TJUE. Així, doncs, el Tribunal de Justícia de la Unió Europea s'ha convertit en una mena d'avantguarda de l'europeïsmo i és en aquest punt que es provoca la confluència del nacionalisme català, de l'independentisme, amb els seus interessos. L'independentisme i la justícia europea simplement coincideixen en allò que volen aconseguir: posar Europa per damunt dels estats, en aquest cas gràcies a la preeminència del dret europeu sobre el dret estatal.

Mercedes Yusta L'Espagne et la postérité du franquisme

En un moment en que les idees d'extrema dreta predominen en el debat públic espanyol, és

important entendre'n les fonts històriques. Mercedes Yusta estudia a *Le Grand Continent* la pervivència del franquisme en determinats partits polítics i estructures d'estat espanyoles i apunta que Espanya, almenys una part de la seva societat i la seva classe política, no ha renegat del passat franquista. En aquest sentit, tots els actors de la transició a la democràcia, tant de dretes com, sobretot, d'esquerres, són unànimes en reconèixer que la Transició va ser sobretot allò que es podia fer ateses les circumstàncies, tant internes com externes. En plena Guerra Freda i després de l'agitació que la Revolució dels Clavells a Portugal havia provocat a les cancelleries europees, cap govern no estava disposat a donar suport a una ruptura radical a Espanya. Així, el rei Joan Carles, nomenat pel mateix Franco com el seu successor, va poder comptar així amb el suport internacional per moderar un procés de transició cap la democràcia que deixaria pràcticament intacta la infraestructura política vigent i que reciclaria una part gens menyspreable del personal polític, administratiu, judicial i militar franquista. Yusta considera que l'èxit de la Transició es va construir sobre la no condemna del franquisme, que comportava la impunitat dels crims comesos en el seu nom, i sobre la relegació de les seves víctimes a un segon pla de la història del suposat adveniment triomfal de la democràcia.

Conxa Rodríguez ¿Está el rey Juan Carlos por encima de la ley? El ejemplo de la reina de Inglaterra

Mitjançant diversos casos relacionats amb la família reial, l'article analitza fins on podria arribar la immunitat de la que gaudeixen les famílies reials, per finalment relacionar-ho amb el actual cas Corinna Larsen vs el rei emèrit Joan Carles I. La Justícia britànica és estricta amb la independència de la política. En el cas de l'exdictador xilè Augusto Pinochet fa 20 anys, o el de dos prínceps saudites i un de Qatar, a tots se'ls va rebutjar la immunitat. La recent vista preliminar sobre la immunitat de Joan Carles I per ser jutjat als tribunals anglesos (Escòcia té traspassades les competències de Justícia) ha remogut els fonaments de la jurisprudència internacional. Els advocats de les dues parts -Corina acusa, l'emèrit es defensa- han acudit als pocs casos d'immunitat resolts als jutjats de Londres. Ara, amb la immunitat del rei emèrit a judici als mateixos tribunals, el terreny sembla abonat. Pinochet es va lliurar de l'extradició per raons d'edat (84) i salut. Podria aplicar-se el mateix criteri a Joan Carles? En el cas de l'emèrit, també es podrien considerar motius d'estrangeria de l'acusat, l'acusadora i el lloc on es van cometre alguns -no tots- dels presumptes delictes (assetjament, difamació i vigilància il·legal). El jutge Matthew Nicklin sospesa les diferents opcions i una d'elles apuntaria que els tribunals anglesos no tenen jurisdicció sobre ciutadans estrangers que cometen irregularitats en sòl estranger.

Politico The class of 2022

La revista *Politico* publica com cada any la seva llista de les persones més influents que lideren el debat i impulsen les decisions a Europa i que enguany gira al voltant d'un tema central: qui abordarà els problemes que Angela Merkel deixa pendents. Després de 16 anys al capdavant de l'economia més gran d'Europa, la cancellera alemanya ha plegat i el seu llegat es caracteritza per l'estabilitat però sense mesures de resolució de problemes a llarg

termini. El llistat elaborat per la revista es basa en l'experiència dels seus redactors, així com en els coneixements de diplomàtics i polítics, per proporcionar una instantània informada de qui està millor situat per donar forma a la política europea durant els propers dotze mesos. Com en anys anteriors, el rànquing consta de tres llistes: els decididors (els que tenen el poder executiu), els somiadors (els que vehiculen idees per impulsar el debat) i els disruptors (els que poden capgirar el joc de manera inesperada). La composició de la llista reflecteix doncs els reptes que han quedat sense resoldre durant els quatre mandats de Merkel: la unió monetària, les amenaces creixents com Xina o Rússia, la crisi climàtica, el problema migratori, els efectes nocius de les xarxes socials, i la lluita contra el coronavirus. Així, la revista destaca el primer ministre italià i antic director del BCE, Mario Draghi com la personalitat més influent a Europa; entre els decididors, Olaf Scholtz el nou canceller alemany; entre els somiadors, l'alcalde de París i candidata a l'elecció presidencial Anna Hidalgo; i l'antic primer ministre polonès i ex president del Consell Europeu Donald Tusk, entre els disruptors.

David O'Sullivan L'Union européenne a toujours été un chantier, et elle continuera à l'être

Amb motiu de l'onzè aniversari de la creació del Servei Europeu d'Acció Exterior, *Le Grand Continent* entrevista David O'Sullivan, un dels principals arquitectes de la diplomàcia europea, excap de gabinet de Romano Prodi, cap d'operacions del SEAE, i ambaixador de la Unió als Estats Units. O'Sullivan considera que el Consell d'Afers Exteriors té una visió massa distant del que poden aconseguir realment els instruments de la Unió en matèria de relacions exteriors. També afirma que s'ha d'adoptar una majoria qualificada en els tres àmbits previstos pel Tractat, a saber, les declaracions, les sancions i les missions civils i militars. Pel que fa a les relacions amb els Estats Units, argumenta que Amèrica és un continent vorejat per dos oceans, la qual cosa significa que els EUA són al mateix temps una potència atlàntica i pacífica i que per tant no ens ha de sorprendre que mirin cap a Àsia perquè és del seu interès vital. En relació a la Xina, argumenta que el sistema xinès sempre ha estat totalitari, però anteriorment es produïa una renovació del lideratge, que cada 10 anys ofería la possibilitat de corregir la situació i canviar les polítiques. Ara això es fa molt més difícil si només hi ha una persona al timó, i ja se sap que aquest tipus d'escenari no acaba mai bé. En l'àmbit de la defensa comuna, O'Sullivan no acaba de veure el valor afegit de l'acció en termes de grups de batalla o forces d'intervenció a nivell europeu. Concretament, res no impedeix que uns quants estats membres s'uneixin i actuïn conjuntament si realment ho volen. Considera que existeix el risc que Europa faci tard si encara pensa en termes militars molt convencionals. En aquest sentit, els grups de combat o forces d'intervenció són distraccions associades a la imatge tradicional de la projecció del poder militar, i no està segur que aquest sigui un factor decisiu per a la seguretat al segle XXI.

Matthew Karnitschnig Busting the Merkel Myth

En aquest article, Matthew Karnitschnig desconstrueix els mites al voltant del lideratge

d'Angela Merkel. La ja excancellera alemanya és admirada arreu del món per la seva capacitat d'afrontar reptes tan diversos com la crisi econòmica del 2008, el ressorgiment de l'extrema dreta, la crisi dels refugiats o la pandèmia de COVID-19. Malgrat la seva popularitat, Karnitschnig argumenta que la manera de Merkel d'afrontar els problemes ha estat restant-los, però no resolent-los de debò. Així, l'autor desmunta un per un els mèrits que se li atribueixen, declarant que els èxits de la seva política han estat sovint parcials. Aclamada com la líder del "món lliure" per la seva capacitat d'enfrontar-se a l'autoritarisme de Putin o Xi Jinping, la realitat és que Merkel no ha deixat mai que la seva retòrica en defensa dels drets humans enterbolís la relació econòmica d'Alemanya amb aquests règims. En moments crítics, Merkel ha prioritzat sempre els interessos d'Alemanya per sobre dels valors liberals universals. A més, la seva política suposadament progressista és més aviat mixta, exemplificada pel seu vot en contra del matrimoni entre persones del mateix sexe. Un altre dels èxits que se li reconeix a Merkel és preservar la unitat i cohesió de la Unió Europea, tot i que les seves polítiques han tingut a vegades l'efecte contrari. Per exemple, la seva resposta a la crisi dels refugiats, tot i que ben intencionada, va alimentar l'extrema dreta i va propiciar la divisió interna dins la UE. Per totes aquestes raons, Karnitschnig considera que la trajectòria de Merkel és més plena de resultats parcials que de victòries clares.

Ulrich Reitz Wie sehr sich Deutschland ohne Merkel verändern wird, haben viele noch nicht begriffen

Fa pocs dies, Alemanya va posar fi a l'era Merkel amb la constitució d'un nou govern liderat pel socialdemòcrata Olaf Scholz en coalició amb verds i liberals. Ulrich Reitz analitza en aquest article per la revista alemanya *FOCUS* els canvis que experimentarà la primera economia europea amb el nou govern tripartit. La coalició "semàfor" pretén substituir amb reforma i modernització la política de resposta i reacció a les successives crisis econòmiques, migratòries i sanitàries que ha caracteritzat els 16 anys de Merkel al capdavant d'Alemanya. El nou executiu vol avançar més en matèria climàtica i econòmica amb la major reestructuració de la indústria de la història i assolint el 80 per cent d'energies renovables l'any 2030, la qual cosa canviarà notablement la vida dels alemanys. També s'anuncien canvis de gran abast en política exterior. D'una banda, el govern de Scholz defensa una Europa més federal en un moment en què la política migratòria divideix els socis comunitaris i la fi de la política de diners barats podria colpejar els països més inestables de la zona de l'euro. D'altra banda, la moral podria substituir els diners en la política d'Alemanya cap a la Xina si es prioritza el destí dels hongkonguesos, els tibetans, els uigurs i els taiwanesos per davant dels lligams comercials amb el gegant asiàtic. La coalició "semàfor" també aposta per més immigració al mercat laboral a través de la política de refugiats i de naturalitzacions més ràpides. Mentre que els verds s'han imposat en política climàtica i exterior, la política social és l'únic àmbit important que els socialdemòcrates governaran de manera conservadora: s'incrementarà el salari mínim, les prestacions socials i les pensions.

Amanda Coakley Poland's Twin Crises

Varsòvia és protagonista de dues crisis transcendentals: una democràtica i l'altra migratòria. Per una banda, el partit del govern ha iniciat el desmantellament del poder judicial, així com ha incrementat la censura sobre els mitjans de comunicació, a la vegada que ha atacat els drets dels homosexuals i els drets reproductius de les dones. El retrocés democràtic ha alarmat a Brussel·les, sobretot arrel del dictamen publicat a l'octubre on el Tribunal Constitucional de Polònia anunciava la incompatibilitat d'algunes lleis de la UE amb la constitució del país. Davant d'un desafiament directe a l'estat de dret europeu, Brussel·les va respondre amb la suspensió del finançament per la recuperació post-pandèmia. Mentre el primer ministre polonès Mateusz Morawiecki va qualificar les sancions econòmiques de "xantatge", un altre ministre polonès va amenaçar amb soscar la legislació climàtica europea. Però com assenyala *Foreign Policy*, per guanyar poder de negociació en un enfrontament diplomàtic amb la UE, Polònia ha centrat l'atenció cap a la crisi que té lloc a l'est. Entre setembre i novembre, el govern polonès va imposar l'estat d'emergència a la seva frontera amb Bielorússia. En aquesta zona la policia fronterera ha estat operant de forma independent sense l'escrutini de les organitzacions internacionals. En conseqüència, els immigrants que intentaven creuar a Polònia sovint han estat rebutjats, en contra de les normes internacionals d'asil. Recentment, també s'han presentat unes esmenes a la Llei de Protecció de Fronteres, amb la intenció d'estendre les competències de la policia per tal de frenar l'entrada d'immigrants. Segons la comissària de Drets Humans, Dunja Mijatovic, aquesta mesura tindrà efectes negatius sobre la llibertat de moviment, reunió i expressió i impedirà dur a terme l'important treball per protegir els drets humans dels immigrants i refugiats a la frontera. No obstant, l'estat polonès justifica les seves accions argumentat que són la única via per a garantir un control de la immigració irregular i recorda que el país està exercint de tap per a la resta d'Europa. Malgrat la disputa entre Brussel·les i Polònia, la Comissió Europea ha donat suport a les dures polítiques de control fronterer que Varsòvia està implementant, debilitant en conseqüència, les proteccions destinades als sol·licitants d'asil.

Martin Kettle Sturgeon is being forced to play the long game on a second referendum

Des de *The Guardian*, Martin Kettle s'endinsa en la política escocesa avaluant l'estratègia d'independentistes i unionistes de cara a un nou referèndum d'independència. Si bé es cert que les demandes d'una segona consulta han crescut des del no del 2014, i que la gestió de la pandèmia ha impulsat Nicola Sturgeon com a líder, l'independentisme ha perdut força a l'agenda política escocesa. Aquest és un moment d'estancament, però també de càlcul polític. Els nacionalistes del SNP són conscients de que un segon referèndum seguirà sent una aventura incerta fins que no s'assegurin el suport d'aquells votants a qui els preocupen més altres afers que la qüestió nacional. Atrapada entre el fervor dels seus seguidors i la prudència d'aquests votants, Sturgeon s'està veient obligada a jugar la llarga partida del segon referèndum. Per la seva part, els unionistes són coneixedors de la baixa popularitat de Johnson entre els escocesos, i els ministres britànics creuen que poden contenir el fervor

independentista si tenen cura de no inflamar la situació innecessàriament. Per ara, és clar que el govern del Regne Unit no autoritzarà un segon referèndum abans de les properes eleccions generals de 2024. Així doncs, durant els dos propers anys, Sturgeon es veurà pressionada pels activistes de l'SNP perquè celebri una consulta unilateral que els opositors qualificaran d'il·legal i que els votants podrien percebre com una prioritat equivocada.

Ido Vock After the tragedy in the Channel, could France abandon the UK border deal?

Les travessies de migrants entre el nord de França i les costes del Regne Unit han augmentat notablement en els darrers mesos, i el govern britànic acusa Macron de no fer prou per evitar-ho. En aquest article a *The New Statesman*, Ido Vock examina un acord del 2003 que ha estat criticat per contribuir a la mort dels migrants que creuen el canal de la Mànega en petites embarcacions. El tractat de Le Touquet va traslladar els controls de passaports britànics a territori francès, la qual cosa està fent gairebé impossible que els demandants d'asil puguin entrar legalment al Regne Unit. En aquest context, diversos candidats a les eleccions presidencials de França aposten per la seva renegociació amb diversos arguments. En primer lloc, traslladar els controls fronterers del Regne Unit al propi territori britànic faria que els migrants triessin rutes més segures i això reduiria les pèrdues humanes. En segon terme, s'apunta a que el Brexit ha canviat les condicions materials, en tant que els migrants que arriben al Regne Unit ja no poden ser retornats a la Unió Europea. El tercer argument és financer, atès que col·locar la frontera britànica al continent comporta un cost desproporcionat per França. El quart és polític i humanitari, ja que una renegociació de l'acord alleujaria les tensions al nord de França, on abunden els camps de refugiats als afores de les ciutats. En vista d'aquests arguments, França podria retirar-se unilateralment del tractat de Le Touquet, però això faria augmentar la migració cap al Canal i incrementaria el risc de noves tragèdies. El Regne Unit, per la seva part, ha rebutjat acceptar sol·licituds d'asil en territori francès.

Pilar Bonet Europa, entre la 'guerra pequeña' y la 'guerra grande'

La guerra a Ucraïna és una realitat des del 2014, una guerra de baixa intensitat a les seves regions orientals, que ha provocat més de tres mil morts i set mil ferits, la gran majoria civils. Ara, la guerra amenaça amb entrar en la seva etapa més perillosa, amb un xoc frontal entre les ambicions territorials de Moscou. El futur d'aquest conflicte dependrà, segons Pilar Bonet, de com es combinin les línies vermelles que els dirigents de Rússia, Ucraïna, Estats Units i la Unió Europea es marquin tant a ells mateixos com entre si. El president Putin sembla el més habituat a arriscar-se per tal de protegir els seus interessos. La decisió d'atacar o no Ucraïna dependrà del seu càlcul de costos (humans, econòmics, polítics) i beneficis (seguretat, autoritat, territori). Per la seva banda, la manca de destresa dels dirigents ucraïnesos, que pràcticament han entregat els territoris separatistes a Rússia, sembla complicar una reintegració pacífica. Davant d'aquest escenari, els aliats occidentals

hauran de decidir si consideren Ucraïna com un dels seus membres o com un simple espai de contenció amb Rússia. Concretament, la Unió Europea haurà d'optar entre involucrar-se activament en el conflicte, limitar-se a gestos retòrics o deixar-se temptar pels interessos russos. Finalment, el conflicte és observat amb gran interès per Xina i Turquia, que contempen la política de Rússia a través del prisma dels seus propis interessos.

Beatriz Navarro Pulso de Europa a China por la influencia global

Beatriz Navarro analitza a *La Vanguardia* la iniciativa europea *Global Getaway*, un pla d'inversions capaç de mobilitzar fins a 300.000 milions d'euros per construir infraestructures a tot el món, una iniciativa amb una clara vocació geoestratègica que neix, amb uns anys de retard, en resposta a la nova ruta de la seda impulsada per la Xina. El pla es nodrirà de partides comunitàries d'ajuda al desenvolupament, fons preadhesió i programes de recerca i desenvolupament, entre d'altres, a la vegada que també treballarà amb institucions financeres internacionals com ara el Banc Europeu d'Inversions o el Banc Europeu de Reconstrucció i Desenvolupament. Amb l'ajut de la inversió privada, els economistes de la Comissió que es poden arribar a mobilitzar 300.000 milions d'euros entre el 2021 i el 2027. En darrer terme, el pla és un intent de posar fi a la manca de pes de la UE al món, una situació provocada per una successió de crisis internes i globals (la crisi de deute, l'onada migratòria del 2015, el Brexit, la CODID-19) mentre la Xina i altres actors guanyaven terreny.

Democracy, diversity and culture

Jill Lepore Is society coming apart?

Des de les pàgines de *The Guardian*, Jill Lepore planteja com serà la societat en un món postpandèmia a partir de l'anàlisi de les principals contribucions teòriques desenvolupades al llarg dels segles XX i XXI. La pandèmia ha obligat un gran nombre de persones a retirar-se del món real i social, però molt abans dels confinaments, intel·lectuals i responsables polítics ja havien alertat del debilitament dels vincles socials. Després de la Segona Guerra Mundial, la investigació sobre l'auge dels totalitarismes va trencar la fe dels liberals en la societat i el conservadorisme va assenyalar la vulnerabilitat de les masses a la persuasió política. Més tard, Thatcher i Reagan van negar l'existència de la societat i van presentar el mercat com l'únic lloc on trobar solucions als problemes dels individus. Aquesta visió va contribuir al desmantellament dels sistemes socials, i actualment sustenta l'arquitectura desregulada i privatitzada d'Internet. Lepore considera doncs que malgrat les intencions dels creadors de les xarxes socials de reparar el teixit social, aquestes l'estan destruint. Per la seva banda, el totalitarisme continua sent un perill, però ja no tant per part dels estats, sinó de les grans empreses que controlen dades, coneixements i informació.

Adam Ramsay Culture wars: identity politics and the fight against surveillance capitalism

En els darrers anys, el terme “política de la identitat” s’ha convertit en un insult, llançat tant per gent d’esquerres com (majoritàriament) de dretes. L’autor considera que és cert que hi ha parts de l’àmplia coalició progressista que són massa individualistes. En part perquè, inevitablement, el sistema dominant dels darrers 40 anys ha modelat la manera i l’estil de fer resistència. Les generacions que han crescut coneixent només el món individualista del neoliberalisme lluiten contra aquest sistema amb les eines que aquest mateix sistema els ha ensenyat a utilitzar. Això és molt evident en la política ambiental, on durant massa temps es va promoure l’acció individual dels consumidors per sobre dels moviments de ciutadans i treballadors per canviar de sistema. També és cert que hi ha problemes amb els relats sobre racisme, sexisme, homofòbia o transfòbia que situen la culpa de l’opressió en individus racistes, masclistes, homòfobs i transfòbics més que no pas en les estructures socials. En centrar la culpa en l’individu, aquest tipus d’enfocament pot alienar els aliats potencials, sense que les organitzacions poderoses es moguin realment a favor del canvi. Així, doncs, el neoliberalisme ha estat la forma de capitalisme que, cronològicament, ha succeït al colonialisme, impulsant els mercats cap als sectors públics de les antigues potències colonials, permetent al capital monetitzar i extreure riquesa dels seus baixos sous. Actualment, el capitalisme de vigilància, liderat pels gegants de les dades, està ocupant el seu lloc. Com ha argumentat Shoshana Zuboff, sota el capitalisme de vigilància, les noves empreses més grans del planeta guanyen diners fent penetrar els mercats a les nostres ànimes. En darrer terme, la batalla per la política de la identitat és una lluita per establir diferents maneres de veure’ns a nosaltres mateixos i determinar quin és el nostre lloc al món. Una via s’imposa des de dalt i des del passat. L’altre, lluitant per sortir des de baix, ofereix esperança per al futur. Ramsay considera que les alternatives a la política de la identitat són l’autoritarisme identitari o el capitalisme identitari.

Carlo Bordoni La distruzione della ragione

A parer de l’autor, Europa viu una onada d’irracionalitat en la que assistim al col·lapse de les idees il·lustrades que havien forjat un món, l’occidental, obert a la raó i acompanyat per la llum de la ciència. En aquest sentit, la pandèmia és més una ocasió que una causa, i l’agressivitat, la ràbia i la violència emergents apareixen com a resultat d’una actitud soterrada que només esperava que es manifestés la clàssica gota que fa vessar el vas. Ni tan sols hi ha una raó política. Algú ha avançat la hipòtesi d’un ressorgiment del feixisme, generat pel reforçament de les sobiraniaes, l’odi racial i el tancament de fronteres, mentre que alguns grups acusen els estats que restringeixen les llibertats i obliguen a mostrar el passaport sanitari, aplicant així un estricte control de masses. Segons Charles Tilly, existeix el perill que una vegada que es promulguen disposicions restrictives sobre els drets democràtics per motius d’emergència (com en el cas de la COVID-19), les restriccions es mantinguin actives en el temps i es tradueixin en una reducció significativa de la democràcia. El que de fet es defineix com un procés de “desdemocratització”. De fet, el que està passant a Europa té molt poc a veure amb la política. En tot cas, és quelcom que va

molt més enllà. La política només recull les conseqüències negatives i és més aviat una “antipolítica”. El que Zygmunt Bauman havia intuït amb molta antelació, el divorci entre política i poder, es fa explícit; entre la capacitat de decidir i la capacitat d’executar les decisions preses. Per tant, més enllà de l’àmbit polític, arriben senyals inquietants que només s’expliquen recurrent a la complexitat d’una condició existencial que viu una delicada i dolorosa fase de transició cap a un nou equilibri social. No es tracta d’un retorn al passat, sinó del qüestionament dels valors del passat. En aquest cas concret assistim a l’ensorrament de les idees il·lustrades que havien forjat un món, l’occidental, obert a la raó i reconfortat per la llum de la ciència. Sabem que modernitat i racionalitat van de la mà: l’esperit modern ha fet del *logos* la seva pedra angular, fins al punt d’impulsar la racionalitat fins a les seves conseqüències extremes. Fins a esdevenir contraproductiu i oposar-se a l’humà, ja que l’ésser humà no està format només per la raó.

Michele Grossman How COVID-19 has changed the violent extremist landscape

Michele Grossman analitza per *Open Democracy* com moviments extremistes violents han aprofitat la COVID-19 per intensificar la propagació d’idees conspiracionistes arreu del món. L’autor apunta que les restriccions de moviment per la pandèmia i el ràpid desenvolupament de vacunes ha capgirat profundament l’ordre social, la qual cosa ha amenaçat la sensació de seguretat i d’estabilitat de moltes poblacions. Així, les restriccions de llibertats han estat presentades per moviments extremistes com instruments il·legítims de control social i corrupció governamental. QAnon, per exemple, ha utilitzat aquestes mesures per alimentar la narrativa antigovernamental d’elits corruptes i ombrívoles, afegint-les al batibull de narratives preexistents relacionades amb l’acció violenta. El que és nou, però, és l’aparició noves portes d’entrada al pensament extremista mitjançant hashtags compartits que han entrellaçat ecosistemes que anteriorment estaven separats. Al capdavall, la pandèmia ha ofert la possibilitat de difondre deliberadament desinformació sobre la COVID-19 com a mitjà per socavar els sistemes democràtics. De cara al futur, la moderació de la pandèmia podria disminuir la força de la conspiració extremista, però també podria establir els fonaments per a una polarització continuada. Cal estar preparats i reconèixer el paper que juguen les conspiracions en els processos de radicalització, però també cal abordar àrees crítiques pel sorgiment de moviments extremistes com ho són les desigualtats econòmiques, les divisions socials i els recursos tecnològics.

Stephen M. Walt The World Has No Answer for Migration

Stephen M. Walt apunta que l’actual crisi dels migrants a Bielorússia demostra de manera molt clara el fracàs de l’ordre global actual per resoldre un problema que va creixent. La utilització de les migracions induïdes funciona com a mètode de coerció ja que aprofita els conflictes preexistents al si dels estats de destinació i que no existeixen prou veus políticament poderoses que exigeixin acceptar els migrants, i això els polítics de la UE ho saben. També saben que hi ha molts més refugiats potencials en els països d’origen i que acceptar la demanda de Lukaixenko de que la UE aixequi les sancions que va imposar

després de la seva victòria fraudulenta a les eleccions de 2020 només convidaria el dictador a seguir amb la mateixa tàctica. De la mateixa manera, pressionar Polònia perquè obri la frontera donaria llum verda a molts immigrants potencials que ara mateix la UE no està disposada a acceptar. Per tal doncs de no crear paral·lelismes amb la crisi dels migrants de 2015, des de Brussel·les s'ha qualificat el conflicte no com una crisi migratòria sinó com un "intent d'un règim autoritari de desestabilitzar els seus veïns democràtics". Tot i que objectivament una Europa envellida i amb un decreixement de població es beneficiaria econòmicament d'una major immigració, la crisi dels refugiats del 2014 va ajudar a desencadenar una onada de populisme de dretes i va generar un canvi en l'opinió pública europea cap a posicions antimigrants. Tot i així, cal ser conscients que la situació empitjorarà en els propers anys, ja que la demografia, la creixent desigualtat econòmica, la violència política i el canvi climàtic obligaran encara més persones a emigrar cap a llocs més rics o més segurs, i és probable que els països de destinació no els acullin amb els braços oberts. Les tendències actuals indiquen que serà més aviat el contrari.

Megan Nolan We should all be worried about the blacklisting of literature

En aquest article l'autora alerta dels perills de la censura i del mal que pot causar a la llibertat d'opinió i expressió, mitjançant el cas de Matt Krause, membre republicà del Congrés per Texas, que ha elaborat una llista negra de 850 llibres. La llista conté majoritàriament llibres amb temàtiques titllades d'"incòmodes" com la sexualitat, la raça, el gènere o l'avortament. Tot i que no es tracti d'una veritable censura en un país occidental amb accés gratuït i obert a Internet, no deixar de ser un símptoma profundament preocupant. Aquesta iniciativa arriba després d'un altre projecte de llei que té com a objectiu d'evitar que la teoria crítica de la raça, una disciplina impartida a nivell universitari, s'ensenyi a les escoles públiques nord-americanes. La censura literària evoca constantment la imatge de la crema de llibres. Tenint en compte el contingut dels llibres de la llista de Krause, es fa difícil no pensar en la destrucció nazi a la dècada de 1930 de l'Institut de Sexualitat del doctor Magnus Hirschfeld, condemnant a l'oblit documents pioners sobre qüestions transgènere, homosexualitat i intersexualitat. Andrew Solomon, un dels autors que es troba entre els escriptors de la llista negra afirma en el *New York Times* que el document elaborat a Texas forma part d'una estratagema electoral cínica impulsada per un polític intolerant en un estat atribolat (...). És en aquest mateix estat on s'acaba d'aprovar la llei d'avortament més misògina de la nació, i després d'anar a per les dones, generalment ataquen els negres, els homosexuals, els discapacitats i els jueus.

Emily Prey & Erin Rosenberg Leaving Gender Out of Genocide Obscures Its Horror

Més de 75 anys després dels horrors de l'Holocaust, la promesa de no permetre mai més un genocidi segueix incomplerta. Segons Prey i Rosenberg, l'anàlisi de gènere té un impacte directe en la manera en què entenem, detectem i responem al genocidi; i, per tant, és clau per combatre'l. Malgrat que la Convenció per a la Prevenció i Sanció del Delicte de

Genocidi de 1948 inclou en la definició de genocidi actes no letals que causin greus danys físics o mentals, la violència de gènere queda sovint exclosa de l'anàlisi del genocidi, sent relegada a una violació dels drets humans, un crim de guerra o un crim contra la humanitat. Per exemple, la majoria de sistemes d'avaluació de risc de genocidi elaborats per les Nacions Unides no inclouen cap indicador de risc relacionat amb la violència de gènere. En diverses ocasions, aquesta manca de perspectiva de gènere ha impedit a la comunitat internacional detectar i respondre a genocidis. És el cas, per exemple, de l'esterilització forçada a la població uigur a la Xina, o les violacions sistèmiques a la població tigrayana a Etiòpia, fets que indicaven clarament un intent de neteja ètnica. Finalment, una perspectiva de gènere en el genocidi ens permet assegurar una adequada reparació del trauma per les supervivents, evitant revictimitzar-les. En definitiva, analitzar el genocidi des d'una perspectiva de gènere és crucial per a millorar-ne la prevenció, la resposta i la reparació, reconeixent el dolor de totes les víctimes.

Clothilde Goujard EU seeks new powers to fight misogyny and hate

La Comissió Europea vol aprovar un pla per criminalitzar el discurs de l'odi i la violència a través de normes a escala de la UE. La nova iniciativa permetria a la Comissió impulsar lleis per obligar els estats membres a actuar contra la violència contra les dones, la comunitat LGBTQ+, les persones amb discapacitat i la gent gran. També podria obrir el camí a una legislació més dura contra el racisme i la xenofòbia. Però els canvis estan destinats fer entrar en conflicte Brussel·les amb els governs de Varsòvia i Budapest, on les minories han estat sotmeses a una creixent pressió governamental en els últims anys i els intents de la UE d'imposar proteccions legals han topat amb una ferma oposició. El text és la primera fase d'un pla més ampli per revisar el llibre de normes de la UE sobre la lluita contra els abusos d'odi. Es preveu que al març arribi una proposta futura destinada a lluitar contra la violència contra les dones en línia i fora de línia. També s'està elaborant un reglament de moderació de contingut conegut com a Llei de serveis digitals, que obligaria les plataformes en línia a eliminar el contingut il·legal. La Comissió vol així ampliar la llista de delictes de la UE establerta en un dels dos textos legals fonamentals de la UE, el Tractat de Funcionament de la Unió Europea. La llista ja inclou delictes relacionats amb el terrorisme, el tràfic il·legal de drogues, el tràfic de persones i l'explotació sexual de dones i nens i la corrupció. No obstant, encara hi ha moltes dificultats relacionades amb la protecció de les persones i dones LGBTQ+, que també s'ha tornat més complicada degut a l'augment de governs molt conservadors.

Economy, welfare and equality

The Economist What the Omicron variant means for the world economy

L'article presenta les previsions de *The Economist* sobre l'impacte que tindrà l'onada de la variant òmicron de COVID-19. Davant la perspectiva de més confinaments (com el que han

decretat fa pocs dies els Països Baixos), tancaments de fronteres i mercats nerviosos, els inversors han reaccionat venent accions de companyies aèries i cadenes hoteleres. El preu del petroli ha caigut aproximadament 10 dòlars el barril, una caiguda que sovint s'associa amb una recessió imminent, i l'amenaça d'una reactivació de la pandèmia amplificant tres perills ja existents. El primer és que restriccions que puguin aplicar-se al primer món perjudiquin el creixement de tot el món en general. És probable que la propagació de la variant òmicron també intensifiqui la limitació de la lliure circulació a dins del primer món, raó per la qual l'esperada recuperació de les indústries de serveis dels països desenvolupats es vagin posposant. En segon lloc, la variant podria incrementar el nivell d'inflació que ja és prou elevat, a la vegada que podria desencadenar més bloquejos en centres de fabricació clau com Vietnam i Malàisia, agreujant els problemes de subministrament. Finalment, podria provocar una desacceleració a la Xina, la segona economia del món, la qual cosa també acabaria perjudicant el creixement econòmic global i interrompent de nou les cadenes de subministrament.

Gérard Horny Le retour de l'inflation est un casse-tête pour les économistes et les politiques

La pujada dels preus registrada des de principis d'any comença a suposar un autèntic problema. Segons si es tracta d'un flaix a la paella o d'una tendència destinada a registrar-se al llarg del temps, la resposta pot no ser la mateixa. En diferents graus, aquesta tendència afecta tots els països. Segons les estadístiques elaborades per l'OCDE, l'augment anual va assolir el 5,2% per a tots els països membres de l'organització a finals d'octubre, la xifra més alta des del febrer de 1997 i el 5,3% per al conjunt de la regió del G20, el grup de les vint grans potències econòmiques. Als Estats Units, va arribar al 6,2%, una xifra que no es registrava des del novembre de 1990. Com a tots els països, és el component energètic el que va experimentar un augment més fort, amb un augment del 30%. Aquesta importància de l'energia en l'actual deriva de preus es podria veure com un element tranquil·litzador: si la calma tornava a aquest article, les coses tornarien ràpidament a l'ordre. L'OPEP i Rússia només estan reobrint de manera molt gradual les comportes del petroli, mentre que la demanda s'ha recuperat amb molta força després del descobriment de vacunes i del final dels períodes de contenció i congelació de l'activitat econòmica. A més, al mercat del gas, Rússia està pressionant per obtenir dels europeus la posada en marxa del gasoducte North-Stream II, que no hauria d'autoritzar Alemanya abans de la primavera. Quan l'oferta torna a la demanda, els preus haurien de baixar. Però no tots els experts comparteixen aquest optimisme. Alguns argumenten que el període de costos de petroli i gas és probable que duri almenys uns quants mesos més de totes maneres, i que això hauria d'incidir en els preus dels productes manufacturats i dels serveis. Altres assenyalen que, a causa de l'impost sobre el carboni i de la gran quantitat d'inversió que caldrà fer per descarbonitzar l'energia, hauria de seguir sent car. La transició ecològica tindrà un cost que es reflectirà en l'índex de preus a llarg termini. Si a això hi afegim l'efecte de diverses penúries, de les quals la de semiconductors és només la més visible, i de colls d'ampolla en el comerç internacional, és de témer, efectivament, que les pressions sobre els preus es produeixin per durar, sense haver qualsevol idea precisa de quan podria tornar la calma. Per consegüent, aquesta forta incertesa té importants conseqüències per a

la política econòmica.

Barbara Moens & Jakob Anke-Vela EU flexes geopolitical muscle with new trade weapon

Barbara Moens i Jakob Hanke Vela reflexionen a *Politico* sobre la nova arma comercial que la Unió Europea podria adoptar per respondre a la influència de rivals com la Xina i, fins i tot, els Estats Units. Brussel·les està intentant posar en marxa un nou mecanisme per imposar sancions comercials que superi la unanimitat requerida actualment. Així doncs, el suggeriment de la Comissió constitueix una resposta a la vulnerabilitat que suposa el xantatge econòmic dels països que exploten les divisions entre els seus estats membres. Aquesta nova eina permetria a la Comissió imposar sancions que els 27 només podrien bloquejar amb un vot majoritari. En els darrers anys, la Xina ha tractat de reconduir diverses iniciatives polítiques de la UE mitjançant amenaces contra el vi francès i els cotxes alemanys. Per la seva banda, els EUA van aprovar aranzels il·legals sobre l'acer i l'alumini europeus, i la imposició de sancions nord-americanes contra l'Iran han danyat les empreses de la UE que tracten amb Teheran. Per aquest motiu, diversos diplomàtics europeus han argumentat que aquest instrument contra la coacció hauria d'impedir que els Estats Units dictin la política exterior europea. No obstant això, algunes capitals europees volen frenar l'abast de la proposta pels temors a que augmentin les disputes comercials. En aquest sentit, diversos experts han advertit que el bloc comunitari té molt a perdre, ja que una reacció europea podria desencadenar un seguit de represàlies dirigides a sectors molt diferents. Tanmateix, debilitar la nova arma per adaptar-la al mínim comú denominador dificultaria la credibilitat de l'instrument i de la mateixa UE.

Charlotte Combiér 10 points sur la taxation mondiale des multinationales

Després que 136 països de l'OCDE van acordar el 15 d'octubre un impost fix del 15% a les multinacionals, aquesta decisió històrica planteja qüestions polítiques i econòmiques. Prototip de fiscalitat internacional, considerat com una revolució fiscal per alguns, o com un avenç insuficient per altres, aquest nou impost internacional a les multinacionals barreja temes geopolítics i financers. El sistema de fiscalitat internacional de les empreses multinacionals és en gran part heretat de principis del segle XX i es mostra insuficient davant la globalització i la digitalització de l'economia. Si bé la idea proposada pels especialistes ha guanyat terreny per arribar a un acord d'abast sense precedents, els termes d'aquesta nova reforma es mantenen lluny de les recomanacions fetes pels darrers grups d'experts. En aquest article l'autora explica com entendre l'acord, per què es va adoptar i quins són els debats al voltant d'aquest nou impost, articulant la seva argumentació al voltant de 10 punts clau: 1) Per què i com optimitzen els seus recursos les multinacionals? 2) Un sistema obsolet i nociu, un context preocupant; 3) Les promeses de l'acord de l'OCDE; 4) Un nou impost, en nom de què?; 5) A qui aplicar la nova taxa?; 6) Quin és el tipus impositiu òptim?; 7) Els límits de la reforma; 8) Quins frens al nou sistema?; 9) Quina escala és rellevant?; i 10) Desigualtats Nord-Sud: les grans oblidades per la

reforma?

Sustainability and climate change

Francine Katsoudas Beyond COP26, let's forget normal and focus on better

Fa unes setmanes, els líders d'arreu del món van presentar a la COP 26 els seus compromisos per reduir les emissions de gasos amb efecte hivernacle. Tot i la rellevància d'aquests acords, cal que les empreses també implementin canvis urgents i a gran escala. Per aconseguir-ho, la tecnologia digital hi juga un paper fonamental, ja que permet una connectivitat sostenible, eficient i accessible per a tothom. En aquest article, l'empresa multinacional de telecomunicacions Cisco explica quines mesures internes ha pres per tal d'eliminar les seves emissions el 2040. En primer lloc, ha desenvolupat uns routers que redueixen el consum d'electricitat un 92%, permetent que els seus clients compleixin amb els seus compromisos climàtics. Altres iniciatives inclouen un règim de treball semi-presencial, per tal de reduir la contaminació generada pels desplaçaments; la inversió en innovació tecnològica, organitzant un concurs de start-ups; i la participació en ecosistemes col·laboratius, com ara l' *European Green Digital Coalition*, on les empreses intercanvien pràctiques i col·laboren en projectes per accelerar la transició ecològica.

Lucas Chancel We can't address the climate crisis unless we also take on global inequality

Lucas Chancel defensa la conveniència de considerar la desigualtat en la definició de polítiques climàtiques. La meitat més pobre de la població amb prou feines posseeix riquesa, de manera que és poc o gens responsable de les emissions associades al canvi climàtic i, per tant, té menys capacitat de descarbonitzar el seu consum. Per aquesta raó, són els grans emissors, els qui haurien de fer un major esforç a l'hora de combatre l'emergència climàtica. De fet, la meitat més pobre de la població dels EUA i de la majoria de països europeus ja han assolit o gairebé assolit l'objectiu de reduir considerablement les emissions per al 2030, mentre que les classes mitjanes i riques segueixen molt per sobre. Per consegüent, Chancel defensa desviar-se de les estratègies igualitàries i apostar per una redistribució econòmica seriosa que compensi els consumidors més desfavorits. Per exemple, un impost progressiu sobre el patrimoni amb un suplement per contaminació comportaria un encariment de l'accés al capital per a les indústries contaminants i, alhora, generaria ingressos que els governs podrien invertir en indústries verdes i innovació.

Benoît Bréville & Pierre Rimbert Tiédir quand ça chauffe

Davant de l'increment dels perills ambientals, els electors opten cada cop més per partits que situen aquesta qüestió al centre dels seus programes. En arribar al poder com acaben d'aconseguir a Alemanya, els ecologistes pretenen canviar les coses des de dins. Segons

l'autor, les experiències passades i actuals, sobretot a les àrees metropolitanes, demostren que l'exercici de les responsabilitats comporta que canviïn ells mateixos més que no pas el sistema que pretenen reformar. Paral·lelament, l'espectre dels partits polítics que pretenen donar resposta a aquesta preocupació, ara fonamental, continua eixamplant-se, la qual cosa també suposa en molts casos desvirtuar la causa i un perill de dilució. Aclaparades per l'abast de la seva lluita, les formacions ecologistes s'exposen als riscos simètrics de la caricaturització i de la banalització. Moviments socials com *Fridays for Future* o *Extinction Rebellion* capten l'atenció dels mitjans amb les seves accions espectaculars, els seus líders carismàtics, la seva joventut impacient. Obliguen els partits a encara els seus compromisos i la seva inacció. Així, els Verds austríacs van governar en coalició amb la dreta dura i després de tres dècades de ministres de medi ambient als governs francesos, s'espera la fi de l'artificialització del sòl... al 2050, mentre que la del glifosat s'ajorna constantment, la renovació energètica avança al ritme de caragols, les carreteres i els cotxes es multipliquen, es tanquen línies de ferrocarril, etc. Partits com la *France insoumise* i els seus equivalents nòrdics han reivindicat l'ecologia política des de la seva mateixa fundació sense, però, mostrar una etiqueta "verda". Però, amb l'ajuda de la moda, les vocacions es multipliquen de manera inesperada. Aquestes contradiccions expliquen l'autèntica sorpresa que desperta

Francesc Badia Una paradoja verde: fiebre eólica y deforestación en el Amazonas

L'energia eòlica ja s'ha convertit en un aspecte clau de l'estratègia climàtica mundial, i està cridada a continuar expandint-se en els propers anys. Però aquest auge té els seus inconvenients. A mesura que l'aposta internacional per les energies renovables ha anat creixent, l'augment dels parcs eòlics ha disparat la demanda de fusta de bassa i ha deixat un rastre de desforestació al seu pas. La fusta de bassa s'utilitza a Europa, i també a la Xina, com a component en la construcció de les pales dels aerogeneradors. La pressió de la desforestació sobre la bassa ha estat brutal per les comunitats indígenes amazòniques de l'Equador. Al setembre, quan *Open Democracy* va visitar el territori indígena achuar, una de les zones més afectades per la febre de la bassa, va comprovar que la bassa del territori ja havia estat totalment desforestada i que els bassers s'havien traslladat a l'Amazònia peruana. D'altra banda, un problema afegit per a les pales n'és la reciclabilitat. Actualment, entre el 85 i el 90% de la massa total dels aerogeneradors es pot reciclar. Però les pales representen un repte a causa dels materials compostos que les componen i el reciclatge dels quals requereix processos molt específics. El canvi de tecnologia és urgent, encara que el mal a les comunitats i a l'ecosistema ja està fet. Tot això ha creat una paradoxa verda. Necessitem descarbonitzar l'economia mundial com més aviat millor, i l'energia eòlica és una part central d'aquesta equació. Aquesta forma d'energia renovable, però, no serà ètica ni sostenible fins que no es garanteixi que tots els components implicats no perjudiquen més al planeta i als seus habitants.

Rafael Poch Geopolítica de las renovables

Rafael Poch analitza a la revista *CTXT* el rol de les energies renovables en la geopolítica mundial i adverteix que pensar que la transició energètica consisteix en substituir les energies fòssils per renovables és irreal. De fet, les fonts d'energia renovables tal i com les coneixem actualment no poden substituir els combustibles fòssils ja que no tenen la capacitat de a generar la mateixa quantitat d'energia. D'altra banda, segons un informe de l'Agència Internacional de l'Energia, si es volen aconseguir els objectius climàtics, la demanda de minerals per al desenvolupament de tecnologies energètiques netes es multiplicarà almenys per quatre el 2040. L'AIE estima que en vint anys la demanda de liti es multiplicarà per cinquanta i la de cobalt i grafit per trenta. En aquest context, convé recordar com l'imperialisme dels recursos petrolers ha determinat la estratègia geopolítica al llarg del segle XX i XIX. Si bé els jaciments de gas i petroli es troben dispersos per tot el món, la diferència ara és que molts dels minerals necessaris per a la transició energètica estan concentrats en zones geogràfiques molt concretes. La major part del mineral de coure el subministren només quatre països: Xile, Argentina, Perú i la República Democràtica del Congo. Així mateix, les principals reserves de liti es troben en tres països: Austràlia, Argentina i Xile. Finalment, mentre la Xina disposa del 70% de terres rares, la República Democràtica del Congo concentra el 80% de la producció de cobalt. Així doncs, la concentració geogràfica d'aquests recursos pot arribar a plantejar greus problemes geopolítics.

Robert Muggah Climate Threats Are Multiplying in the Horn of Africa

La Banya d'Àfrica és una de les regions del món més vulnerables al canvi climàtic i està alterant els mitjans de vida de milions de persones que es dediquen als conreus i a la ramaderia, especialment els més pobres i vulnerables. Està expulsant la gent de les seves llars, amb rebels i grups armats depredadors que es beneficien de la inestabilitat per ampliar el seu poder i la seva influència. La concatenació de riscos derivats de la inseguretats alimentària, la migració forçada i la violència organitzada és cada vegada major, i ha posat en alerta màxima les agències i les organitzacions d'ajuda al desenvolupament. A més, hi ha diversos riscos de seguretat que es poden agreujar a causa de l'escassetat de recursos ambientals, per exemple, quan Etiòpia va començar la construcció de la presa del Gran Renaixement d'Etiòpia el 2011, va amenaçar la seguretat hídrica i alimentària d'Egipte. En conseqüència, diversos actors de la comunitat internacional tracten de trobar solucions per front a l'emergència climàtica en aquesta regió del món. Tanmateix, actors com Rússia, la Xina i els EUA tenen reserves sobre les accions explícites que organitzacions internacionals com l'ONU estan considerant dur a terme. Mentre que és poc probable que els actuals esforços de mitigació alleugin la situació a curt termini, la situació a la Banya subratlla la necessitat urgent d'abordar els problemes de seguretat creixents mitjançant l'adaptació a l'emergència climàtica. Al capdamunt de la llista de tasques pendents hi ha el finançament: és vital garantir que els fons climàtics multilaterals i bilaterals s'assignin als ecosistemes més fràgils de la regió.

Innovation, science and technology

Timnit Gebru For truly ethical AI, its research must be independent from big tech

Timnit Gebru, ex-treballadora de Google, sosté que una Intel·ligència Artificial ètica requereix programes d'investigació independents de les grans empreses tecnològiques i la protecció d'aquells que denunciïn els seus abusos. Gebru va ser acomiadat de Google després de publicar un article en què descrivia els danys que generaven els models d'IA emprats per les plataformes digitals. Aquestes empreses prioritzen el creixement per sobre de tota la resta, tal i com evidencien els efectes que la desinformació i el discurs d'odi vehiculats a les xarxes socials han tingut sobre la guerra d'Etiòpia. D'una banda, calen mesures de protecció laboral que permetin frenar el domini de les grans tecnològiques donant poder als treballadors que denunciïn els danys derivats de la IA. De l'altra, es necessiten regulacions antimonopoli per evitar que siguin els mateixos gegants tecnològics els qui controlen l'agenda d'investigació en IA i el seu finançament.

Martin Gak A ten-point manifesto for a Digital European Citizenship

Des de les pàgines d'*Open Democracy* Martin Gak presenta un manifest per promoure els valors europeus mitjançant la transformació de l'esfera digital. Les grans empreses tecnològiques han esdevingut imprescindibles per a l'exercici de determinades funcions pròpies dels poder públics i, d'aquesta manera, l'estat de dret europeu ha perdut poder sobirà davant les regles definides pels termes i condicions de servei d'aquestes empreses. Cap conjunt d'instruments polítics no ha contribuït mai tant a l'erosió de la democràcia liberal i és evident que Brussel·les no pot abordar aquest retrocés només amb regulació. Cal coratge i compromís perquè la UE defineixi clarament prioritats polítiques i objectius assolibles, així com una Carta de Drets Digitals que estableixi la base política i ètica sobre la qual es pugui construir jurisprudència. En aquest sentit, Gak aposta per introduir els valors europeus a l'esfera pública digital a través de la infraestructura algorítmica de les principals plataformes. També defensa establir un mecanisme executiu que garanteixi el compliment de les regulacions de forma efectiva, així com que la Unió Europea promogui a escala industrial el desenvolupament de les seves pròpies eines digitals.

Blanca Gispert Europa recorta distancia con EE.UU. en inversión tecnológica

Segons l'informe State of European Tech 2021, les start-ups del continent europeu han triplicat la seva inversió en un sol any, passant dels 36.000 als 107.000 milions d'euros durant l'any 2021. D'aquesta manera, Europa retalla distàncies amb Estats Units, ja que mentre els EUA representen un 35% de la inversió tecnològica mundial, Europa ja arriba al 33%, deixant el continent asiàtic en un segon pla. La bona salut de l'ecosistema europeu es

deu, en gran part, al mercat britànic que com sempre encapçala la inversió. El segueixen, a bastanta distància, Alemanya, França, Suècia i els Països Baixos. Espanya es manté en la segona divisió europea ja que, tot i haver recuperat dinamisme, segueix a la cua en nombre de start-ups per cada milió. Per tal de millorar els resultats, l'informe destaca que s'haurien de resoldre dos grans problemes. Per una banda, caldria millorar l'accés al finançament, ja que un terç del capital prové de fons d'inversió americans. Per l'altra, caldria facilitar l'accés al talent tecnològic. En aquest sentit, el major repte és la incorporació de les dones al sector tecnològic, que encara està lluny d'assolir la paritat.

Olga Khazan What's Really Behind Global Vaccine Hesitancy

Segons els experts en salut global, la irrupció de la nova variant de la COVID-19, Òmicron, era una conseqüència previsible de la distribució desigual de vacunes al món. Ara, els països amb un baix percentatge de població vacunada no només pateixen aquesta desigualtat, sinó que s'enfronten a un altre obstacle: l'escepticisme cap les vacunes. Si bé és cert que el moviment antivacuna és present tant en països vacunats com poc vacunats, aquest és especialment perjudicial per aquests últims, ja que les noves variants apareixen allà on la població no està suficientment immunitzada. Diversos estudis han demostrat que l'escepticisme envers la vacuna, íntimament lligat amb el populisme, està causat per una profunda desconfiança cap als governs i la ciència. Si els governs volen combatre'l, hauran de ser capaços de restaurar la confiança dels ciutadans en les institucions. En els països en vies de desenvolupament, aquest escepticisme s'aguditzava encara més amb la llargada dels terminis d'espera per accedir a la vacuna. Tal i com explica Saad Omer, director de l'Institut de Salut Global de Yale, l'impediment per accedir a algun bé pot ser racionalitzat per la població, de manera que acabi creient que no el necessita. Per tal de frenar l'escepticisme, cal facilitar l'accés a la informació de qualitat, per una banda, i a la vacuna mateixa, per l'altra. Així, l'autora conclou que el pas més important és invertir en els sistemes de salut públics.

Laure Dasinieres & Antoine Flahault Des médicaments nous ont déjà sortis de pandémies, pourquoi pas de celle du Covid?

Vacunes, tercera dosi, distància de seguretat, mascaretes, ventilació de llocs tancats, indicadors, proves, rastreig de contactes, aïllament, passaport sanitari, toc de queda, teletreball, confinaments... Gairebé dos anys després de l'aparició del coronavirus, tots estem avesats a les mesures individuals i col·lectives destinades a prevenir els contagis per COVID-19. Tanmateix, sabem que aquestes mesures no són perfectes. Algunes no serveixen del tot per contenir la pandèmia i d'altres tenen un fort impacte negatiu des del punt de vista socioeconòmic i, paradoxalment, poden ser perjudicials per a la salut, especialment la mental. Així doncs, hem entès que és la combinació d'aquestes múltiples eines la que ens permet, de manera individual i col·lectiva, reduir la circulació del virus. Els autors, però, es plantegen si no hem oblidat massa ràpidament els medicaments de la nostra caixa d'eines. Consideren que podrien jugar també un paper important, associat a altres mesures, com ja passa amb determinades infeccions. Es podria argumentar que els medicaments són part

d'una resposta curativa i que per tant no podrien lluitar contra la pandèmia i menys encara prevenir-la. Però, de fet, la frontera entre curatiu i preventiu, entre cura i salut pública, és més tènue del que es diu de vegades. No són els antiretrovirals els que van canviar el curs de la pandèmia de SIDA? No són els antivirals els que van transformar l'hepatitis a virus C? Al seu entendre, la qüestió consisteix en estudiar com podria un medicament demostrar la seva utilitat per a la salut pública, és a dir, ser útil més enllà del seu objectiu inicial de tractar individualment el pacient. I, per tant, si podria ajudar a controlar millor l'epidèmia, a reduir la taxa de reproducció com ho fan les màscares, el teletreball o els tocs de queda. O si podria permetre evitar la congestió als hospitals i, per tant, evitar nous confinaments. En darrer terme, pel que fa als medicaments, les qüestions visibles o ocultes requereixen que l'arbitratge es confiï a agències de seguretat sanitària nacionals o internacionals independents perquè es pronunciïn col·legialment sobre la qüestió del posicionament d'aquests tractaments recentment aprovats. Els experts, un cop s'hagi comprovat que no tenen cap conflicte d'interès amb els fabricants, haurien de plantejar-se amb urgència el lloc i el paper que s'hauria de donar als nous fàrmacs antivirals en la gestió de la pandèmia de COVID-19.

Mary Robinson Vaccine waiver is a moment of truth for EU values

La pandèmia de coronavirus està lluny d'haver acabat. Arran de la irrupció de la variant Òmicron i del risc que representa, el bloqueig de l'Organització Mundial del Comerç sobre una exempció de propietat intel·lectual dels TRIPS sobre vacunes i tractaments contra la COVID-19 és simplement inadmissible. Permetre que el virus s'estengui pel món és una recepta perquè es desenvolupin noves mutacions i que ens perjudiquen a tots indiscriminadament. No obstant això, la UE segueix afrontant aquesta proposta que salva vides amb intransigència. Fins ara, la resposta immediata a la nova variant dels països europeus ha estat endurir les seves restriccions de viatge. Això només aborda els símptomes del problema subjacent de la desigualtat extrema en la distribució de vacunes que la mateixa Europa ha ajudat a crear. Europa pot insistir que les seves corporacions farmacèutiques comparteixin els seus coneixements a través de l'OMS, que té la capacitat de facilitar la transferència de tecnologies COVID-19 amb fabricants qualificats d'arreu del món per augmentar els subministraments, fins i tot a través del seu centre d'ARNm de Sud-àfrica. Europa i altres països rics poden i han de continuar donant els seus subministraments de vacunes, tal com l'antic primer ministre del Regne Unit Gordon Brown ha instat repetidament. Però tot i que s'han de fer tots aquests passos, no és prou per afrontar l'envergadura del repte. La renúncia continua a la propietat intel·lectual segueix sent la condició prèvia necessària per augmentar i redistribuir el subministrament global de vacunes i altres eines de salut pública.

... We also recommend

Yasmeen Serhan Diplomacy Alone Can't Save Democracy

Thomas Shugart & Van Jackson Who's to Blame for Asia's Arms Race?

Jean-Luc Racine La victoire des talibans chamboule le jeu diplomatique en Asie

Alexander Cooley & Daniel H. Nexon The Real Crisis of Global Order

David M. Herszenhorn Europe remembers its forgotten war

Bart Vanhercke & Amy Verdun Will European recovery ever be co-determined by social actors?

Kathleen Kingsbury We've Failed Our Planet. This Is an SOS

Nina Hossein Les forêts tropicales peuvent se régénérer partiellement en vingt ans si on les laisse tranquille

Anthony Costello The richest countries are vaccine hoarders. Try them in international court

La Vanguardia Las zoonosis son el gran problema de la salud pública